

EMİNİST TAHAYYÜL
akademik arařtırmalar dergisi

Unutulmaya Yüz Tutmuş Bir Arşivde Buluşmak ve Ortaklaşmak.

Furkan Öztekin

Feminist Tahayyül, 4(1): 169-185.
(Sanat)

Unutulmaya Yüz Tutmuş Bir Arşivde Buluşmak ve Ortaklaşmak

Furkan Öztekin¹

Bu yazıda “Dört Mevsimlik Mayıs”, “Dahili/Harici”, “En Hassas Yerde” ve “Bekle Beni (Aynı Gökyüzünde)” isimli kişisel sergilerimde çalışma fırsatı yakaladığım, 2021 yılında vefat eden sanatçı ve LGBTİ+ aktivisti Ceyhan Fırat ile olan işbirliğim üzerine düşünmeye çalışacağım. “Kişisel ve queer arşivler, sanatsal araştırma ve üretimin bir parçası olabilir mi?” sorusundan hareketle oluşturacağım bu yazı, Ceyhan Fırat’ın biyografisi odağında artık hayatta olmayan birinin geride bıraktığı arşivi sahiplenmenin imkân ve zorluklarını tartışıyor olacak. Bu tartışma etrafında, bir yandan metin ve görsel temelli bir arşivin izdüşümlerini görünür kılmaya çalışırken bir yandan da güncel sanat pratiklerinin ifade olanaklarına değinmeyi planlıyorum.

Ceyhan Fırat, diğer bir adıyla Ocèane Hızal, 17 Nisan 1970 İzmir doğumlu. Zamanında kültür sanat alanında pek çok üretimde bulunmuş, 90’ların sinema ve televizyon sektöründe LGBTİ+ görünürlüğüne dair büyük emekler vermiş bir figür. Babasının mesleği sebebiyle çocukluk yılları İzmir ve Eskişehir arasında geçen Ceyhan, her LGBTİ+’nın geçmişinde yaşadığı gibi nefret ve homofobiyle ilkokul yıllarında tanışmış (Öztekin, 2021a: 101). Okul korosunda sunuculuk yapması, aşırı düzgün diksiyonu, kıyafetlerine çevresindeki diğer

¹ Furkan Öztekin (d. 1993) Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü’nden mezun oldu. Yüksek Lisans eğitimini Namık Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Resim Anasanat Dalı’nda tamamladı. 2022’den itibaren Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü’nde Sanatta Yeterlik eğitime devam ediyor. İstanbul Bienali Çalışma ve Araştırma Programı (2018-2019) ve Arter Araştırma Programı (2020-2021) katılımcılarından biri oldu. Akbank Günümüz Sanatçıları Ödülü Sergisi (2015); Genç Yeni Farklı, Galeri Zilberman (2016); Koloni, Abud Efendi Konağı / Schwules Museum (2017- 2018); Pozitif Alan, Operation Room (2018); Dört Mevsimlik Mayıs, Mixer (2019); Dahili/Harici, Simbart Projects (2021) gibi çeşitli karma sergilere ve yarışmalara katıldı. Öztekin, mekân olgusunu sessizlik, boşluk, zaman, sınır ve ritim ekseninde yeniden ele alıyor. LGBTİ+ aktivizminden beslenen sanatçı, ana malzeme olarak kâğıt kullandığı üretimlerinde, aradalık, belirsizlik ve okunaksızlık gibi kavramların queer potansiyellerini sorguluyor. Geçmişini yeniden örgütlemenin bir metodu olarak beliren bu kavramlar, farklı formlar üzerinden direniş biçimine dönüşüyor.

erkeklerden daha fazla özen gösteriyor oluşu ve farkında olmadan sergilediği “kadınsı” davranışları başını belaya sokmuş. Yaşadığı mahalledeki diğer çocuklar tarafından pek hoş karşılanmayan bu davranışlar, zamanla yaşadığın evin içine bile sızmış. Yine o zamanlar tırnaklarını uzatması ve ablasının ojelerini ebeveynlerinden gizlice sürüyor olması konservatuar okuma hayallerini sonsuza dek askıya almış. Çocukluk ve ergenlik zamanları pek çok zorluğun içinde geçtiği için henüz liseyi bile bitirmeden çareyi İstanbul’da bir konakta yaşayan anneanesi Kudiş’in yanına kaçmakta bulmuş. Vizyonlu ve son derece ileri görüşlü bir anneanneye sahip olan Ceyhan, İstanbul’a göç ettikten sonra anneanesinin butiğinde çıraklık yapmaya başlamış. Anneanesi Kudiş’in yanında rahat olsa da dış görünüşünde gerçekleştirmek istediği değişimler nedeniyle güvenli alanından ayrılıp Ülker Sokak’a taşınmaya karar vermiş.

Fotoğraf 1. Ceyhan Fırat Arşivi, 90’lar, İstanbul

Kendi kimliğini aradığı gecelerden birinde ilk trans arkadaşı olan Meral ile tanışıyor. Kısa sürede birlikte yaşamaya ve 90’larda Beyoğlu’nun gözde kulüplerinde çalışmaya başlıyorlar. Ceyhan, Meral’le yakın arkadaş olduğu zamanlarda dış görünüşünde daha köklü değişimlere ihtiyaç duyarak ara sokaktaki

bir tuhafiyecinin arka odasında ilk hormon iğnesini vuruluyor. İğne ağır gelip Kazancı yokuşunda bayılmasına sebep olsa da, yıllardır uğruna mücadele verdiği kadına bir adım daha yaklaşmış oluyor (Öztekin, 2021a: 101).

O sırada Ceyhan'ın hayatı küçük sarsıntılar geçirirken Beyoğlu'nun ara sokakları da ileride büyük ve derin izlerin kalacağı değişimlere doğru ilerler. 1996'nın Haziran ayında gerçekleştirilen Birleşmiş Milletler İnsan Yerleşimleri Konferansı Habitat II'de alınan kararlara göre sokaklar alt kültürden arındırılmaya çalışılır. Beyoğlu Emniyet Müdürü “Hortum Süleyman”, Beyoğlu Belediyesi, Beyoğlu Güzelleştirme Derneği, Ülkü Ocakları ve Ülker Sokak'ta ikamet eden mahalle “sakinleri” bir araya gelerek, Ülker Sokak ve civarında yaşayan ve komünal hayatı deneyimleyen trans kadınları hedef alırlar. Kapıların ve camların indirilmesine kadar uzanan bu şiddet olaylarının sonunda, sokakta yaşayan trans kadınlar, yavaş yavaş yaşam alanlarını terk etmek zorunda bırakılırlar.

1996 yılında İstanbul Habitat-II İnsan Yerleşimleri Zirvesi'ne hazırlanırken Ülker Sokak'ta ikâmet eden transeksüel kadınlara yönelik “mahalle baskısı” haberleri ile karşılaştık ana akım medyada. Ülker Sokak sakinlerine ne oldu ise, o güne kadar birlikte yaşadıkları travesti ve transeksüel kadınlarla artık yaşamak istemediklerine karar vermişler ve sokaklarını bu “ahlâksız'lardan temizlemek” için saldırılar başlatmışlardı. Toplum bu duyarlılık örneği (!) temizlik operasyonuna dâhil edebilmek için de, bazı heteroseksüel Ülker Sokak sakinleri evlerine Türk Bayrağı asarak; Ülker sokakta yaşayagelen transeksüellerin, ait olunan daha büyük topluluğun bir bileşeni olmadığı iddiasını, bayrağın işaretlemesiyle ilân edip kampanya başlatmışlardı (Öz, 2009: 284).

Ben de 2015 yılından beri sanatsal araştırma ve üretim pratiğimde ağırlık verdiğim Ülker Sokak'ı, sokakta güncel olarak bulunan kiralık ve satılık evlerin emlak fotoğrafları üzerinden düşünmeye başlıyorum. Artık bir trans direniş mekânı olarak anılan Ülker Sokak'ta bulunan kiralık evlerin emlak fotoğraflarına müdahale ederek fotoğraflar üzerinde boşluklar açıyorum.

90’larda yaşanan zorunlu göç ve sürgün sonrasında geriye kalan boşluğu, anonim emlak fotoğraflarında yer alan boşlukla eşleştirmeye, bu boşluk hissiyatı üzerinden yeni hikâyeler anlatmaya girişiyorum. Trans bayrağındaki pembe rengi ve yazar Arslan Yüzgün’ün kitabının ismini ödünç alarak “Pembe Yolculuk” isimli çok parçalı bir kâğıt kolaj serisi üretiyorum. O sıralar bir araştırma programında bağımsız araştırmacı olan yazar Serdar Soydan vesilesiyle Ceyhan Fırat’la ve onun Ülker Sokak sürgününe odaklandığı “Bacak Böcek Oyunu” (1996) isimli kitabıyla tanışıyorum.

Fotoğraf 2. Furkan Öztekin, Pembe Yolculuk, Kâğıt Kolaj, 18 x 24 cm, 2019

Tam o sıralar kişisel sergi hazırlığında olduğum için Ceyhan’la işbirliği fikrini ortaya atıyorum ve sergideki dört duvardan birini ona ayırmak istediğimi söylüyorum. Serdar bu fikri Ceyhan’a iletiyor. Birkaç gün süren sessizliğin ardından Ceyhan’dan gelen mesaj telefonumu titretiyor. Başta İsviçre’de yaşadığı için teklifimi kabul etmese de Serdar’la konuşunca ikna oluyor. Yazışmamızdan çok kısa bir süre sonra da şiir kayıtlarını tamamlıyor. Bacak Böcek Oyunu (Ceyhan Fırat) ve Dört Mevsimlik Mayıs (Mehmet Ağar ve Yolanda De M. Prelorenzo) kitaplarından seçtiğim şiirleri sergi için seslendiriyor. Böylelikle serginin son işi de tamamlanmış oluyor. Sergide yer alan çalışmalar direniş mekânlarına ve benim bu

mekânlarla olan ilişkiye odaklanıyor. Emlak fotoğraflarının yanı sıra tekillikleriyle ön planda olan buluntu nesnelere, anlatılmayan hikâyelere aracılık ediyor. Ceyhan'ın yorgun ama güçlü tınlayan sesiyle okuduğu dokuz şiir, üç ayrı kulaklıkla deneyimlenecek şekilde galeri mekânına yerleşiyor. “Dört Mevsimlik Mayıs”, evlerimizde yaşadığımız acı tatlı anıları bireysel ve kamusal alanın kesişimiyle yeniden sorgulamaya açıyor (Öztekin, 2021b: 106).

Fotoğraf 3. Furkan Öztekin, Güneşten Önceki Son Durak ve Ceyhan'ın Duvarı, Dört Mevsimlik Mayıs, 2019 (Fotoğraf: Nazlı Erdemirel ve Mixer Arts'ın İzniyle)

Ceyhan Fırat'la tanışıp yakın arkadaş olduktan sonra onun “Bacak Böcek Oyunu” isimli otobiyografik kitabını yanımdan hiç ayırmıyorum. Nereye gidersem gideyim pembe kapaklı kitabı da yanımda sürüklemeyi ihmal etmiyorum. Ceyhan'ın çocukluğundan 20'li yaşlarının sonuna kadar olan hikayesini kapsayan bu detaylı anlatı, sağlam bir zemine oturtmak istediğim sanat pratiğim için âdeta bir rehber oluyor. Kitabın içindeki bölümleri defalarca okuyorum. En çok ilgimi çeken bölüm “Sabahın Pejmürde Pembeliği” oluyor. Ceyhan, kitabın bu bölümünde zorunlu seks işçiliği yaptığı dönemde Ülker Sokak'taki randevu evinde bir öğlen vakti yorgun argın uyanıyor. Peruğu sağa sola kaymış, kafasına iliştirdiği tel tokalar yatağın içine dökülmüş bir halde uzunca bir süre kendine gelmeye çalışıyor. Radyoda çalan ihtiyar sesli Gönül Akkor

şarkıları eşliğinde yatağın çevresine dağılmış kirli peçeteleri toplamaya başlıyor. Evin siyah perdelerini güç bela aralıyor ve kendisi gibi yorgun Cihangir gökyüzünü pejmürde bir pembeye benzetiyor.

2008 yılından beri plastik sanatlar alanında aldığım resim eğitimini devreye sokarak Ceyhan'ın üstü başı dağılmış, bitap düşmüş pembesini aramaya niyet ediyorum. Sanatsal üretimimde ağırlıklı olarak kullandığım kâğıdı, mürekkep, kömür tozu, akrilik, toz pigment boya, toprak, çay ve kahve gibi birbirinden farklı içeriklerden oluşan karışımda yüzdürüyorum. Bu karışımı aynı kâğıda defalarca uyguluyorum. Gündüzden ıslattığım ve karışımın içinde yüzdürdüğüm kâğıtları geceden muşamba serili bir zeminde kurumaya bırakıyorum. Ertesi sabah kâğıtlar kurduğunda aynı işlemi farklı bir renk ve ton üzerinden yineliyorum. Beş günün sonunda kat kat işlediğim bu renk süreci sonlanmış oluyor. Pembe renk, birbirinden farklı tonlarla beliriyor. Muşambanın boyanın ağırlığından dolayı katlandığı, mürekkebin kömür tozunu kâğıdın dışına itmeye çalıştığı yerlerde tesadüfi lekeler oluşuyor. Bu tesadüfi lekeleri de soyut kolajlar şeklinde ilerleyen işlerime referans olarak kullanıyorum. Pek çok LGBTİ+ direniş ve trans görünürlüğü sembolünde kullanılan bu pembeyi, Başkurt, Pürtelaş ve Ülker Sokak olmak üzere 90'larda zor zamanlar geçirip yorgun düşen trans kadınlara adıyorum. 2020 yılından beri hâlâ devam etmekte olduğum bu renk araştırmasına “Yepyeni Gözler” ismini veriyorum. Bu ismi kâğıdın arka yüzeyinde oluşan tesadüfi lekelerle ilişkilendiriyorum.

Fotoğraf 4. Furkan Öztekin, Yepyeni Gözler, Karışık Teknik (Mürekkep, Kömür ve Akrilik), 48x67 cm, 2020 (Fotoğraf: Kayhan Kaygusuz ve Simbart Projects'in İzniyle)

Fotoğraf 5. Furkan Öztekin, Yepyeni Gözler,
Kâğıt Üzerine Mürekkep, Kömür ve Akrilik Boya, 2020-2023
(Fotoğraf: Bukan Ölmezoğlu ve Nue Galeri'nin İzniyle)

Ceyhan'la olan işbirliğimiz sessiz bir şekilde devam ediyor. O bana şiirler şarkılar yolluyor, ben ona yepyeni renkler, birbirinden kırılğan kâğıtlar gönderiyorum. Bazen ortaklaşa bir şeyler yazmaya yelteniyoruz, bazen de sadece uzun bir telefon konuşmasından ibaret kalıyor paylaşımımız. 2021 yılının Temmuz-Ağustos aylarında, Kaos GL derneğinin bir uzantısı olan

Ankara Queer Sanat Programı'nın ilk fiziksel konuk sanatçısı olmak üzere Ankara'ya doğru yol alıyorum. Programda bulunduğum süre kapsamında birbirimizden kilometrelerce uzak olmamıza rağmen Ceyhan'la olan arkadaşlığım ve kıymetli işbirliğim daha ileri bir boyuta taşınıyor. Yaptığımız uzun telefon konuşmalarımızın birinde Ceyhan'ın detaylı biyografisini yazmaya karar veriyorum. Niyetim 2019'dan beri benimle olan cömert paylaşımına teşekkür etmek ve yıllardır hakkı teslim edilmediğini düşündüğü üretimlerini taçlandırmak. Kaos GL derneğinin KaosQ+ Hakemli Queer Çalışmaları Dergisi'nin Trans Çalışmaları isimli onuncu sayısı için “Yol Üstünde, Yağmur Altında: Ceyhan Fırat'ın Bacak Böcek Oyunu” isimli bir biyografiye girişiyorum.

Biyografinin yazıldığını öğrendikten sonraki ses tonunu hâlâ hatırlarım. Dolu dizgin geçirdiğin 90'lı yıllardan bahsederken bir anda sesin titremeye başlamıştı. Minnettarlıkla mahcubiyet arasında gidip gelmiştin. Belki de ilk defa bana karşı ne diyeceğini bilememiştin. Bunun üzerine ben de ne kadar doğru bir şey yaptığımı idrak edip sevinmiştim. Yine hayat hikâyesini dinlediğim telefon konuşmalarımızın birinde senin arşivinden bahsediyorduk. Ülker Sokak sürgününden bugüne güç bela getirdiğin kıymetli arşivin... Siyah perdeli evindeki tüm eşyaları tek yönlü bir İsviçre biletine takas ederken yanında götürdüğün ayakkabı kutun... Sanki ansızın gideceğin içine doğmuş gibi bana “Al bunlarla ne istersen yap!” dediğini hatırlıyorum (Öztekin, 2023: 3)

Fotoğraf 6. Furkan Öztekin, Yol Üstünde, Yağmur Altında:
Ceyhan Fırat'ın Bacak Böcek Oyunu, KaosQ+ Hakemli Queer Çalışmaları Dergisi,
Sayı:10, Kasım 2021

Ceyhan, 2021 Kasım ayının başında sessiz sedasız aniden aramızdan ayrıldı. Başta ölümü ona konduramadığım için vefatının şüpheli olduğunu düşünerek İsviçre’de yaşayan arkadaşlarına ulaşmaya çalıştım. Ankara Siyah Beyaz Galerî’de gerçekleşecek olan “En Hassas Yerde” isimli kişisel sergim için o sıralarda Ankara’daydım ve sergide Ceyhan’la beraber kurguladığımız mektup/not köşemiz vardı. Ceyhan aniden aramızdan ayrıldıktan sonra bembeyaz galeri duvarlarının arasında savunmasız hissettiğimi hatırlıyorum. Onun da yazılarından birinde dediği gibi; “Eski 45’likler gibiyim. A yüzüm şıkır şıkır, B yüzüm hüzün”. Bir yandan kişisel sergi mutluluğu yaşarken, bir yandan da en sadık ve tek işbirlikçimi kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyordum. Ona sürpriz olarak yazdığım biyografiyi okuyamadan aramızdan

ayrılmıştı. Bir süre o biyografinin omuzlarımda bıraktığı ağırlıkla hiçbir şey yapmadan, üretmeden durduğumu hatırlıyorum. Acaba sanat üretimine küstüm mü? Bundan sonra Ceyhan olmadan nasıl devam ederim? Bu mümkün mü? gibi soruları kendime yöneltirken tüm bu üzüntüyü üreterek aşabileceğimi fark ettim.

Geçtiğimiz sene Ceyhan'ın vedasının ardından Antalya merkezli sanat inisiyatifi olan *Are Projects* bünyesinde 8. Çanakkale Bienali'ne davet edildim. “Birlikte nasıl çalışırız?” sorusunu sanatçılara ve inisiyatiflere yönelten Çanakkale Bienali için Ceyhan Fırat'ın giderken bana emanet ettiği arşive yönelmeye karar verdim. Vefatından sonra Ceyhan'ın eski fotoğraflarının arasında gezerken tahminen 1995-96 yılları arasında Ankara'da çekildiğini düşündüğüm bir stüdyo fotoğrafına takılı kaldım (Fotoğraf 8). Aynı anda nostaljik, hüznü ve queer olarak tanımlayabileceğimiz bu fotoğrafta Ceyhan kırmızı pullu bir sahne kıyafeti taşıyor. Yüzünde teatral ve acılı bir ifade var; kırmızı eldiveninden aşağı doğru bir tül sarkıyor. Fotoğraf çekimi esnasında parlak taşlarla süslü, *kitch* ama gösterişli bir taç takıyor. Ben de 8. Çanakkale Bienali'nin temasından hareketle “Artık hayatta olmayan birinin geride bıraktığı bir arşivle nasıl çalışırım? Güncel sanat pratikleri aracılığıyla bu arşive nasıl tepki verebilirim?” soruları üzerine kafa yoruyorum. İstanbul-Lozan arasında sahne sanatçısı olarak çalışan Ceyhan Fırat'ın tacını yeniden üretmeye karar veriyorum. Tekirdağ'daki atölye arkadaşlarımda desteğiyle iki hafta içinde taç ortaya çıkmış oluyor. “MAHAL Studio'nun taş duvarlarının arasında bir başına duran bu taç, her ne kadar sana bir veda gibi görünse de, geçmişi yeniden örgütlemenin ve geçmişi nefes alan bir yapıda düşünmenin yollarını araştırıyor” (Öztek, 2023: 12).

Fotoğraf 7. Furkan Öztekin, Taç, Örgü Tel Üzerine Taş, 18 x 29 x 20 cm, 2022
(Fotoğraf: Gül Yavuz ve Çanakkale Bienali'nin İzniyle)

Fotoğraf 8. Ceyhan Fırat, Ankara'da Bir Stüdyo,
Tarih Bilinmiyor (Ceyhan Fırat Arşivi)

Çanakkale Bienali için yeni üretimler gerçekleştirirken bir yandan da Ceyhan'ın yıllardır çektiği gökyüzü fotoğraflarına bakıp duruyordum. Kendi arşivini “benim arşivim değil bizim arşivimiz” olarak tanımladığı yerde yıllardır biriktirdiği gündoğumu ve günbatımı fotoğrafları gözüme ilişmişti. Geçtiğimiz Ocak ayında Ankara'nın bağımsız sergi ve paylaşım platformu Nue Galeri'de gerçekleşen “Bekle Beni (Aynı Gökyüzünde)” isimli sergi de fikir olarak tam burada başlamıştı benim için. Kolaj, fotoğraf, video ve yerleştirme gibi birbirinden farklı mecraları deneyimlediğim kişisel sergimde, Ceyhan'ın unutulmaya yüz tutmuş arşivini yeniden yorumlamıştım. Ceyhan Fırat'ın arşivinde yer alan gökyüzü fotoğraflarını serginin merkezinde konumlandırırken, “Kişisel arşivler sanatsal araştırma ve üretimin bir parçası olabilir mi?” sorusunu izleyiciye yöneltmişim. Ceyhan'ın fotoğraflarından birinin üstüne

yazdığı “Bir Parsel Gökyüzüymüşüm, Hepsi Bu” isimli küçük ve kırılğan notu, sergideki işlerin birinin ismine dönüştürmüştüm. Ceyhan’ın uzun yıllar yaşadığı İsviçre Lozan'daki balkon manzarasını parçalı bir şekilde kurgulayan bu seri, aynı gökyüzüne bakmanın kolektif ve queer yanını vurguluyordu. “Bir arada olmasak da aynı gökyüzüne bakmak mümkün mü?” sorusunu akıllara getiriyordu.

Fotoğraf 9. Furkan Öztekin, Çizgi, Kâğıt Kolaj, 2022
(Fotoğraf: Bukan Ölmezoğlu ve Nue Galeri'nin İzniyle)

Fotoğraf 10. Furkan Öztekin, Bir Parsel Gökyüzüymüşüm Hepsi Bu, MDF Plaka Üzerine Kâğıt Kolaj, 12 Parça, 35x13 cm, 2022
(Fotoğraf: Bukan Ölmezoğlu ve Nue Galeri'nin İzniyle)

Fotoğraf 11. Ceyhan Fırat, Gökyüzü Fotoğrafları, 2010'lar
(Ceyhan Fırat Arşivi)

Ceyhan Fırat'ın 1970-2021 yılları arasına sığdırdığı dolu dizgin hayatı ve bu doğrultuda oluşturduğu kıymetli arşivi, benim gibi görsel sanatlar alanında çalışan ve üreten biri için büyük bir potansiyel vadediyor. Arşivle çalışma fikri ise Ceyhan'ın hakkını teslim ettiğim için bir yandan hafifletici, bir yandan da kendi içinde ağırlığı olan bir deneyim. Çünkü son derece ihtişamlı ve süslü görünen bu arşivin dokunduğu meseleler, arşivin görsel dünyası ya da Ceyhan'ın taktığı taşlar gibi parlak ve ışıltılı değil. Pejmürde pembenin yorgunluğunda geçen bu yılların bir ucu Ceyhan'ın diyaliz makinelerine bağlı geçen meşakkatli hastane zamanlarına, bir diğer ucu da Türkiye LGBTİ+ tarihinde yaşanan en travmatik olaylardan birine, Ülker Sokak sürgününe dokunuyor. Dolayısıyla güncel sanat ve edebiyat ekseninde queerin çağrıştırdığı kavramlarla, çok yönlü bir figür olan Ceyhan Fırat'la ve büyük bir kısmı Türkiye

sınırları içerisinde oluşmuş queer bir arşivle çalışmanın verdiği sorumluluk hissi büyük. Fakat güncel sanatın bünyesinde barındırdığı, tam olarak anlamlandıramadığım ya da dillendiremediğim tuhaf dokunuş da buralarda devreye giriyor. Tozlu bir arşivde yok olup gitmek üzere olan bir taç, bugünün şartları dahilinde yeniden doğup farklı bir bağlama oturuyor. Bu hayattan göçen birine veda etme amacıyla üretilse de, bu veda onu günün sonunda yeniden işlevli olan bir nesneye dönüştürüyor. Küçük hassasiyetlerle çekilmiş siyah beyaz ve tasasız günbatımı fotoğrafları, gökyüzü gibi son derece kolektif bir olguyu queer bir arşivi yeniden yorumlama metodu olarak öneriyor. Tarih boyunca en tartışmalı renklerden biri olan pembe, yine gökyüzüyle ilişkilenerken hayatta yaşadığımız ya da yaşamaya maruz bırakıldığımız kötü günleri tanımlayan solgun bir tona bürünüyor. Zamanında Ülker Sokak'ın kaldırım taşlarını aşındıran Ceyhan Fırat'la ve onun kıymetli birikimiyle çalışmak işte böyle bir şey.

Yarınlara yokmuşçasına zamansız, cinsiyet kategorilerinden azat ve gökyüzü gibi alabildiğine uçsuz...

KAYNAKÇA

Öz, Y. (2009) Ahlâksızlar'ın Mekânsal Dışlanması. Alkan A. haz. *Cins Cins Mekân* içinde. İstanbul: Varlık: 284-302.

Öztekin, F. (2021a) Yol Üstünde, Yağmur Altında: Ceyhan Fırat'ın Bacak Böcek Oyunu. *KaosQ+ Hakemli Queer Çalışmaları Dergisi*, 10: 100-106.

Öztekin, F. (2021b) Kutuları Açmak/Uğraklar. Öztat, İ. & Ünsal, M. haz. *Re: [AAP_2020]* içinde. İstanbul: Arter: 96-111.

Öztekin, F. (2023) *Ceyhan'a Mektup, Bekle Beni (Aynı Gökyüzünde)*. Sergi Kitapçığı, Ankara: Nue Galeri: 1-13.